

ELLE KENNEDY

GREȘALA
OFF - CAMPUS 2

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2020

Copyright ©2015. THE MISTAKE by Elle Kennedy

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2020, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-88-8

București, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE

Greșcala : off-campus / Elle Kennedy; trad. din limba engleză și note de Sorin Petrescu. - București : Epica, 2020

ISBN 978-606-8754-88-8

I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111

1.

Logan

Aprilie

E nașpa să ți se scurgă ochii după iubita celui mai bun prieten al tău.

În primul rând, e jenant. Al naibii de jenant. Nu pot vorbi în numele tuturor, dar sunt sigur că niciunui tip nu-i place să iasă dimineața din dormitorul lui și să dea peste fata visurilor lui, după ce ea a petrecut toată noaptea în brațele celui mai bun prieten al său.

Și mai e scârba de sine. E greu să nu te urăști atunci când ai fantezii cu fata pe care cel mai bun prieten al tău o iubește.

Chiar în acest moment, jena mă omoară. Locuiesc într-o casă cu pereți foarte subțiri, ceea ce înseamnă că aud fiecare geamăt pe care îl scoate Hannah. Fiecare suspin și răsufare. Fiecare bufnitură a tăbliei patului, care lovește peretele în timp ce altcineva i-o trage fetei pe care eu nu pot să mi-o scot din cap.

De-a dreptul distractiv.

Stau pe pat, întins pe spate, cu ochii în tavan. Nici măcar nu mă prefac că mai caut prin lista de melodii a iPodului meu. Mi-am pus căștile, cu intenția de a acoperi zgomotele pe care le scot Garrett și Hannah, în camera de alături, dar încă nu am apăsat pe butonul *play*. Probabil că în seara asta am chef să mă torturez.

Nu sunt idiot. *Știu* că îl iubește pe Garrett. Am băgat de seamă cum se uită la el și văd cum se poartă când sunt împreună. Ei doi s-au cuplat acum șase luni, și nici măcar eu, cel mai nașpa prieten de pe planetă, nu pot nega că se potrivesc de minune.

Garrett merită să fie fericit. Se prefac că e un nemernic înfumurat, dar de fapt e un sfânt. Cel mai bun centru-înaintaș alături de care am patinat vreodată și cea mai de treabă persoană pe care am cunoscut-o. Deși sunt heterosexual, pot spune că, dacă mi-ar fi plăcut tipii, nu doar că i-aș fi tras-o lui Garrett Graham, ci *m-aș fi și însurat* cu el.

Tocmai de aceea situația asta e de un milion de ori mai grea. Nici măcar nu pot să-l urăsc pe tipul care i-o trage fetei pe care o vreau. Nu pot să am fantezii de răzbunare, căci nu-l urăsc pe Garrett nici măcar un pic.

O ușă se întredeschide. Pe hol se aud pași și mă rog lui Dumnezeu ca Garrett sau Hannah să nu bată la ușa mea. Și nici măcar să nu deschidă gura, fiindcă, dacă în momentul ăsta i-aș auzi, m-aș deprima și mai tare.

Din fericire, la ușa mea bate colegul meu de cameră, Dean, care intră fără să aștepte vreo invitație.

— Cei de la Omega Phi dau petrecere diseară. Vrei să vii?

Cât ai clipi, cobor din pat. O petrecere mi se pare o idee absolut fantastică. Să mă îmbăt reprezintă o metodă sigură de

a nu mă mai gândi la Hannah. De fapt, vreau să mă îmbăt și să i-o trag zdravăn unei tipe. Dacă prima nu o să mă ajute, măcar o să am un plan de rezervă.

— Normal că vreau, răspund eu, căutând un tricou.

Mă îmbrac ignorând junghiul din brațul stâng, care încă mă doare ca dracu', după bodicecul pe care l-am încasat la meciul de campionat, de săptămâna trecută. Dar lovitura chiar a meritat — pentru al treilea an consecutiv, echipa de hochei a Universității Briar a marcat încă o victorie în campionat. Ar putea fi numită „*bat trick*-ul suprem”. Toți jucătorii din echipă, inclusiv eu, încă se bucură de foloasele care vin odată cu statutul de triplu campioni naționali.

Dean, unul din ceilalți care joacă în apărare, numesc foloasele astea „cei Trei P ai Victoriei”: petreceri, prețuire și păsărici.

Are mare dreptate. De la marea noastră victorie încoace, m-am bucurat de toate trei.

— O să conduci tu, nu? întreb eu, în timp ce pun un hanorac negru peste tricou și-i închid fermoarul.

Amicul meu pufnește.

— Vorbești serios?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ai dreptate. Ce-oi fi avut în cap, de te-am întrebat asta?

Ultima oară când Dean Heyward-Di Laurentis nu a băut la o petrecere a fost... *niciodată*. Tipul bea ca un pește sau se droghează zdravăn de fiecare dată când pleacă de acasă, iar dacă aveți impresia că asta îi afectează în vreun fel performanța pe gheață, vă înșelați. Este una dintre acele rare creaturi care poate petrece ca vechiul Robert Downey Jr, dar are parte de succesul și de popularitatea lui Robert Downey Jr de *acum*.

— Nu-ți face griji. O să conducă Tuck, îmi spune Dean, referindu-se la celălalt coleg de cameră, Tucker. Încă e mahmur. A zis că are nevoie de o pauză de alcool.

Nu-l condamn. Antrenamentele din extrasezon vor începe peste câteva săptămâni, iar noi toți ne-am bucurat de timpul liber cam mult. Asta se întâmplă când conduci în campionat. Anul trecut, după ce am câștigat, am fost beat două săptămâni, încontinuu.

Nu aștept cu nerăbdare extrasezonul. Antrenamentele intense și munca grea de care este nevoie ca să rămâi în formă sunt epuizante, dar e și mai epuizant atunci când, în același timp, muncești în ture de câte zece ore. Însă nu am de ales. Antrenamentele sunt necesare pentru sezonul viitor, iar munca... Ei bine, i-am promis fratelui meu că o să muncesc și, chiar dacă nu-mi convine, nu pot să-mi calc cuvântul. Jeff m-ar jupui de viu dacă nu mi-aș ține promisiunea.

Șoferul care ne va duce acasă după petrecere așteaptă la ușa de la intrare când eu și Dean coborâm scările. O barbă roșcat-castanie acoperă în întregime fața lui Tuck, făcându-l să aducă a vârcolac. A ținut morțiș să încerce acest nou look când o gagică pe care a întâlnit-o la o petrecere, săptămâna trecută, i-a spus că are o față de bebeluș.

— Îți dai seama că barba de Yeti nu te face să pari mai bărbat? comentează vesel Dean, în timp ce ieșim pe ușă.

Tuck ridică din umeri.

— Voiam să par dur.

Chicotesc și zic:

— Ei bine, n-ai nimerit-o, moacă de bebeluș. Arăți ca un savant nebun.

Îmi arată degetul mijlociu, apoi urcă la volanul camionetei mele. Mă așez pe scaunul din dreapta lui, iar Dean urcă pe platforma camionetei, zicând că are nevoie de aer curat. Cred că vrea ca vântul să-i răvășească părul în stilul ăla ciufulit și sexy, după care fetele se dau în vânt. Să știți că Dean este scârbos de vanitos. Dar arată ca un fotomodel, așa că are voie să fie vanitos.

Tucker pornește motorul, și eu bat darabana pe coapse, nerăbdător să plecăm. O grămadă de studenți din sistemul grecesc mă calcă pe nervi cu atitudinea lor elitistă, dar sunt dispus să trec peste asta fiindcă... Ei bine, pentru că, dacă organizarea de petreceri ar fi un sport olimpic, fiecare frăție studențească de la Briar ar fi medaliată cu aur.

Tuck iese de pe aleea din fața casei, iar eu rămân cu ochii la Jeepul negru și lucios al lui Garrett. Proprietarul lui își petrece noaptea cu cea mai tare tipă de pe planetă și...

Și *gata!* Obsesia mea pentru Hannah Wells începe să-mi afecteze mintea.

Am nevoie să mi-o trag. Repede.

Tucker este neobișnuit de tăcut. Poate că se și încruntă, dar este greu de spus, având în vedere că cineva a ras tot părul de pe corpul lui Hugh Jackman și l-a lipit pe fața lui Tuck.

— Ce-i cu tăcerea asta? întreb eu.

Îmi aruncă o căutătură acră, apoi se uită iar în față.

— Ei, haide! Te-ai ofticit că ne batem joc de barba ta?

Mă apucă exasperarea.

— Frate, asta scrie în primul capitol din *Bărbi pentru Proști*: dacă-ți lași o barbă ca a unui sălbatic, amicii tăi vor face mișto de tine.

— Nu-i asta, mormăie Tuck.

Mă încrunt.

— OK. Dar ești ofțicat.

Când nu-mi răspunde, insist:

— Care-i problema?

Se uită la mine cu o privire furioasă.

— Cu mine? Nimic. Cu tine? Nici nu știu de unde să încep.

Înjură încet și adaugă:

— Trebuie să încetezi cu rahatul ăsta, omule.

Acum chiar că sunt nedumerit. Din perspectiva mea, în ultimele zece minute n-am făcut altceva decât să aștept cu nerăbdare petrecerea.

Tucker observă confuzia mea și mă lămurește, pe un ton furios.

— Chestia cu Hannah.

Umerii mi se încordează, dar încerc să rămân calm.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Da, am ales să mint. De fapt, nu e o noutate pentru mine. Se pare că, de când am venit la Briar, mint încontinuu.

Sunt destinat să intru în Liga Națională de Hochei. Profesio-
nist total!

Ador să-mi petrec vara plin de benzină și ulei, în atelierul auto
al tatălui meu. Așa, am bani de buzunar!

Nu-mi curg balele după Hannah. E iubita celui mai bun prieten
al meu!

Minciuni, minciuni și iar minciuni. În fiecare dintre aceste situații, adevărul este aiurea. Nu vreau ca prietenilor și colegilor mei să le fie milă de mine

— N-ai decât să-i torni gogoșile astea lui G, mi-o întoarce Tucker. Ai noroc că nu-i stă capul decât la giugiuleli, pentru că, altfel, ar observa cum te comporți.

— Și, mă rog, cum mă comport?

Nu-mi pot controla iritarea din voce. Strâng din dinți. Nu-mi place deloc că Tucker știe că am sentimente pentru Hannah. Urăsc și mai mult faptul că a hotărât să abordeze subiectul ăsta, după atâtea luni. De ce nu poate s-o lase baltă? Situația și așa e aiurea — nu-i nevoie să mi-o zică cineva.

— Serios? zice Tucker, furios. Vrei să-ți fac o listă? Bine.

Începe să enumere fiecare lucru din cauza căruia mă simt supervinovat:

— Pleci din cameră ori de câte ori intră Hannah și Garrett. Te ascunzi în camera ta când ea rămâne peste noapte. Dacă tu și Hannah sunteți în aceeași cameră, te holbezi la ea când ai impresia că nimeni nu observă. Tu...

Îl întrerup.

— În regulă. Am priceput.

— Nemaipunând la socoteală cât de afemeiat ești, bombăne Tucker. Întotdeauna ai umblat după fuste, dar, omule, săptămâna asta te-ai combinat cu cinci tipe.

— Și?

— Și e abia joi. Cinci fete în patru zile! Fă tu calculele, John. Hopa! Mi-a folosit prenumele. Tucker îmi zice „John” doar când îl enervez rău de tot.

Dar acum el m-a enervat pe mine, așa că, la rândul meu, îi folosesc prenumele.

— Ce-i rău în asta, John?

Da, pe amândoi ne cheamă „John”. Poate că ar trebui să ne facem frați de sânge, să întemeiem un club sau ceva asemănător.

— Am douăzeci și unu de ani, continui eu, iritat. Am voie să fac sex. Ba chiar ar trebui să fac sex, că doar asta se obișnuiește,

când ești la facultate: distracție, sex și petreceri la greu, înainte să înfrunți lumea reală, înainte ca viața ta să se ducă de râpă.

— Deci tu crezi că a face sex cu tot ce mișcă e vreun fel de tradiție și că așa se trece prin studenție.

Tucker clatină dezaprobat din cap, apoi își înmoaie tonul.

— Nu așa o să uiți de Hannah, omule. Ai putea să te culci cu o sută de femei la noapte, și tot n-ar ajuta cu nimic. Trebuie să accepți că n-o să se întâmple nimic între voi doi și să mergi mai departe.

Are mare dreptate. Sunt perfect conștient că mi-am plâns de milă și mi-am tras-o la greu, ca să-mi distrag atenția. De asemenea, știu că trebuie să-o las mai moale cu petrecutul. Trebuie să abandonez speranța firavă că s-ar putea înfiripa ceva între mine și Hannah și, pur și simplu, să accept că *n-o să se întâmple*.

Ei, de mâine o să încep să-mi bag mințile în cap.

În seara asta, am de gând să mă țin de planul meu inițial. Să mă îmbăt. Să mi-o trag. La naiba cu restul!

Grace

Am intrat în anul întâi de facultate virgină.

Încep să cred că o să-l termin tot așa.

Nu că ar fi greșit să fii membră a clubului virginelor. Și ce dacă am aproape nouăsprezece ani? Nu sunt fată bătrână și n-o să fiu arătată cu degetul, pe stradă, doar pentru că himenul meu încă e intact.

Pe deasupra, anul ăsta nu s-a ivit ocazia să-mi pierd virginitatea. De când am venit la Universitatea Briar, prietena mea cea mai bună m-a târât la o mulțime de petreceri. Tipii au flirtat cu mine, bineînțeles. Câțiva au încercat să mă seducă din prima. Unul chiar mi-a trimis o poză cu scula lui, alături de mesajul următor: „E tot al tău, scumpo”. A fost supervulgar, dar sunt sigură că, dacă băiatul ăla mi-ar fi plăcut *cu adevărat*, aș fi fost — hm... — flatată.

Dar nu m-am simțit atrasă de niciunul. Și, din păcate, toți cei care *imi atrag* atenția nu se uită niciodată la mine.

Până în seara asta.

Când Ramona m-a anunțat că o să mergem la o petrecere a unei frății studențești, nu aveam mari speranțe să întâlnesc pe cineva. Mi se pare că, de fiecare dată când mergem în Valea Greacă, băieții din frății încearcă să ne convingă pe mine și pe Ramona să ne-o tragem cu ei. Însă în seara asta am întâlnit un tip pe care îl plac.

Îl cheamă Matt, arată bine și nu pare să fie dobitoc. Nu numai că e destul de treaz, dar folosește propoziții complete și nu a spus „frate” nici măcar o dată, de când am început să vorbim. Sau, mai precis, de când *el* a început să vorbească. Nu am spus multe, dar îmi convine să ascult, fiindcă așa îi pot admira bărbia frumos sculptată și felul adorabil în care părul lui blond se ondulează în spatele urechilor.

Cinstit vorbind, poate e mai bine dacă nu vorbesc. Tipii arătoși mă fac să mă simt agitată. Ca și cum nu sunt în stare să îndrug două cuvinte, de parcă creierul meu își ia o pauză. Deodată, le povestesc cum am făcut pe mine, în clasa a treia, în timpul unei excursii la fabrica de sirop de arțar, sau că mi-e teamă de marionete și că am o formă ușoară de tulburare